

Proloog

Al onze pogingen om een uitvlucht te bedenken waren tevergeefs geweest.

Met ijs in mijn hart keek ik toe hoe hij klaar ging staan om me te verdedigen. Zijn ingespannen concentratie liet geen enkele twijfel zien, ook al was hij in de minderheid. Ik wist dat we niet op hulp hoefden te rekenen – zijn familieleden waren op dit moment aan het vechten voor hun eigen levens, net zoals hij dat nu deed voor de onze.

Zou ik ooit nog horen hoe dat andere gevecht was afgelopen? Wie de winnaars en de verliezers waren? Zou ik daar lang genoeg voor blijven leven?

Het zag er momenteel niet zo best uit.

De zwarte, wilde ogen die vurig naar mijn dood verlangden, wachtten gespannen het moment af waarop de aandacht van mijn beschermer afgeleid zou worden. Het moment waarop ik zeker zou sterven.

Ergens, heel ver weg in het koude bos, huilde een wolf.

I. Ultimatium

Bella,

~~ik weet niet waarom je Charlie briefjes aan Billy laat doorgeven
alsof we nog op de basisschool zitten. Als ik met je wilde praten
zou ik de telefoon wel~~

~~je hebt je keus gemaakt, nou goed? je kunt niet van twee wat-
tjes blijven eten als~~

~~ik had niet het idee dat 'aartsvijanden' nou echt zo'n moeilijk
woord was, maar jij~~

~~oké, ik weet dat
kunnen gewoon~~

~~ik een eikel ben, maar we
niet~~

~~We kunnen geen vrienden zijn als jij de hele tijd met een stel~~

~~het wordt alleen maar erger als ik veel aan je denk, dus ik wil
niet dat je nog brieven~~

Ja, ik mis jou ook. Heel erg. Verandert verder niets. Sorry.

Jacob

Ik liet mijn vingers over de brief glijden en voelde de deuken op de plekken waar hij zo hard met de pen op het papier had gedrukt dat hij er bijna doorheen was gegaan. Ik zag precies voor me hoe hij dit aan het schrijven was geweest – hoe hij de boze letters met woeste hanenpoten neerpende en de ene

regel na de andere doorkraste omdat de woorden er weer verkeerd uitkwamen. Misschien was de pen zelfs wel gebroken in zijn veel te grote hand; dat zou meteen ook de inktspetters verklaren. Ik stelde me voor hoe hij met rimpels in zijn voorhoofd zijn zwarte wenkbrauwen fronste van frustratie. Als ik erbij was geweest had ik hem misschien wel uitgelachen. *Je bezorgt jezelf nog een hersenbloeding, Jacob*, zou ik tegen hem gezegd hebben. *Gooi het eruit*.

Maar lachen was nu wel het laatste waar ik zin in had, terwijl ik de woorden die ik allang uit mijn hoofd kende nog een keer overlas. Zijn antwoord op mijn smeekbede – via Charlie en Billy aan hem doorgegeven, net als op de basisschool inderdaad – kwam niet als een verrassing. Ik had al geweten wat erin stond voor ik hem had opengemaakt.

Het verbaasde me wel hoeveel pijn de doorgestreepte zinnen deden – alsof alle letters scherpe punten hadden. En erger nog, achter elk boos begin school een immense zee van pijn: Jacobs leed stak me dieper dan dat van mezelf.

Terwijl ik daarover nadacht steeg er vanuit de keuken de onmiskenbare geur op van een pan die aanbrandde. In een ander huishouden zou het feit dat iemand anders dan ik aan het koken was waarschijnlijk geen aanleiding zijn voor paniek...

Ik propte het gekreukte papier in mijn kontzak en rende nog net op tijd naar beneden.

De pot spaghettisaus die Charlie in de magnetron had gestopt, was nog maar aan zijn eerste rondje bezig toen ik het deurtje openrukte en hem eruit griste.

‘Wat nou weer?’ wilde Charlie weten.

‘Je moet eerst het deksel eraf halen, papa. Metaal is niet goed voor de magnetron.’ Ondertussen draaide ik snel het deksel eraf, goot de helft van de saus in een kom en zette vervolgens de kom in de magnetron en de pot terug in de koelkast. Daarna stelde ik de tijd in en drukte op start.

Charlie keek met samengeknepen lippen naar mijn reddingswerkzaamheden. ‘Heb ik de pasta goed gedaan?’

14 Ik keek in de pan die op het fornuis stond – de bron van de geur die me had gewaarschuwd. ‘Het helpt als je roert,’ zei ik toegeeflijk. Ik pakte een lepel en probeerde de papperige homp die aan de bodem geplakt zat te ontklonteren.

Charlie zuchtte.

‘Maar waar heb ik dit aan te danken?’ vroeg ik.

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek boos door het achterraam naar de stromende regen. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ bromde hij.

Ik snapte er niks van. Charlie die kookte? En waar sloeg die knorrige houding nou weer op? Edward was er nog niet – meestal bewaarde mijn vader dit soort gedrag speciaal voor mijn vriendje, waarbij hij zijn uiterste best deed om het begrip ‘niet welkom’ met elk woord en gebaar kracht bij te zetten. Hij kon zich de moeite besparen – Edward wist ook zonder al het uiterlijk vertoon precies wat mijn vader dacht.

Bij het woord *vriendje* begon ik tijdens het roeren meteen alweer zenuwachtig op de binnenkant van mijn wang te kauwen. Dat was natuurlijk helemaal niet het goede woord. Ik moest iets hebben wat het idee van eeuwige trouw een stuk beter zou uitdrukken... Maar woorden als *het lot of voorbestemd* waren weer zo bombastisch voor alledaags taalgebruik.

Edward had een ander woord in gedachten, en dat woord was de oorzaak van mijn nervositeit. Als ik het alleen al tegen mezelf zei, gingen mijn haren recht overeind staan.

Verloofde. Getver. Ik huiverde bij het idee.

‘Heb ik iets gemist? Sinds wanneer kook jij ons avondeten?’ vroeg ik aan Charlie. De pastaklont dobberde op en neer in het kokende water toen ik er tegenaan porde. ‘Of sinds wanneer probéér jij te koken, moet ik eigenlijk zeggen.’

Charlie haalde zijn schouders op. ‘Het is niet verboden om in mijn eigen huis te koken, hoor.’

‘En jij kan het weten,’ antwoordde ik grijnzend terwijl ik naar de politiepenning op zijn leren jack keek.

‘Haha. Goeie.’ Hij schudde met een schoudergebaar zijn jas uit, alsof mijn blik hem eraan had helpen herinneren dat hij hem nog steeds aan had, en hing hem op het haakje dat speciaal voor zijn spullen bestemd was. Zijn pistoolgordel hing er nog – die had hij al een paar weken niet meer naar het bureau omgehad. Er waren geen verontrustende verdwijningen meer geweest om het kleine stadje Forks in beroering te brengen, en er waren ook geen enorme, mysterieuze wolven meer waargenomen in de bossen waar het altijd regende...

Ik pookte stilletjes in de spaghetti en ging ervan uit dat Charlie als hij er klaar voor was, vanzelf wel zou beginnen over dat wat hem blijkbaar dwarszat. Mijn vader was een man van weinig woorden, en de moeite die hij had gesto-

ken in zijn poging een gezamenlijke maaltijd met mij te organiseren, gaf aan dat er een ongewoon grote hoeveelheid woorden rondspookte in zijn hoofd.

Ik wierp een gebruikelijke blik op de klok – dat deed ik om de paar minuten rond deze tijd. Nog minder dan een half uur te gaan.

De middagen waren altijd het zwaarste gedeelte van de dag. Sinds mijn voormalig beste vriend (en weerwolf) Jacob Black me verlinkt had over de motor waar ik stiekem op had gereden – een verraad dat hij beraamd had met de bedoeling mij huisarrest te laten krijgen zodat ik geen tijd meer kon doorbrengen met mijn vriend (en vampier) Edward Cullen – mocht Edward me alleen tussen zeven en half negen 's avonds bezoeken, altijd binnen de grenzen van mijn eigen huis en onder toezicht van de immer chagrijnige blik van mijn vader.

Dit was een schepje bovenop het eerdere, net iets minder strenge huisarrest dat ik had gekregen na een onverkleerde afwezigheid van drie dagen en één geval van klifduiken.

Natuurlijk zag ik Edward nog steeds op school, want daar kon Charlie nou eenmaal niks aan doen. En daarnaast bracht Edward ook nog bijna elke nacht in mijn kamer door, maar daar was Charlie niet bepaald van op de hoogte. Het feit dat Edward heel makkelijk en stilletjes door mijn raam op de eerste verdieping kon klimmen was bijna net zo handig als het feit dat hij Charlies gedachten kon lezen.

Hoewel ik alleen de middagen zonder Edward doorbracht, was dat genoeg om me rusteloos te maken, en de uren sleepten zich altijd voort. Toch onderging ik mijn straf zonder klagen omdat ik – ten eerste – wist dat ik het verdiend had en – ten tweede – omdat ik het mijn vader niet aan wilde doen nu te verhuizen terwijl er ons zonder dat Charlie het wist een veel definitievere scheiding boven het hoofd hing.

Mijn vader ging met een grom aan tafel zitten en vouwde de vochtige krant open die daar lag. Binnen een paar seconden klakte hij al met zijn tong van afkeuring.

16 'Ik snap niet waarom je de krant nog leest, pap. Je wordt er alleen maar chagrijnig van.'

Hij negeerde me en mopperde tegen de krant in zijn handen. 'Dit is nou precies waarom iedereen in een dorp wil wonen! Belachelijk.'

'Wat hebben de grote steden nou weer gedaan?'

‘Seattle is hard op weg om een van de steden met de meeste moorden van het land te worden. Vijf onopgeloste gevallen van doodslag in de afgelopen twee weken. Moet je je voorstellen dat je in zo’n stad woont!’

‘Volgens mij staat Phoenix nog hoger op de moordlijst hoor, pap. Ik héb in zo’n stad gewoond.’ En pas toen ik naar zijn veilige stadje was verhuisd, werd ik bijna het slachtoffer van moord. Ik stond nu zelfs nog steeds op diverse zwarte lijsten... De lepel trilde in mijn hand en maakte golfjes in het water.

‘Nou, mij krijg je er voor geen goud heen,’ zei Charlie.

Ik staakte mijn pogingen om het eten te redden en besloot het maar gewoon op te scheppen. Ik moest een vleesmes gebruiken om een stuk spaghetti af te snijden voor Charlie en voor mezelf, terwijl hij met een schaapachtige blik toekeek. Charlie bedekte zijn portie met een laag saus en viel aan. Ik verstopte mijn klont zo goed mogelijk en volgde zonder al te veel enthousiasme zijn voorbeeld. We zaten een tijdje in stilte te eten. Charlie bladerde nog steeds door de krant, dus pakte ik mijn beduimelde exemplaar van *Wuthering Heights* van de plek waar ik het die ochtend na het ontbijt had gelegd en probeerde mezelf te verliezen in het Engeland van rond de vorige eeuwwisseling, terwijl ik wachtte tot hij zou gaan praten.

Ik was net bij het stuk waarin Heathcliff terugkomt, toen Charlie zijn keel schraapte en de krant op de grond gooide.

‘Je hebt gelijk,’ zei Charlie. ‘Ik heb dit inderdaad niet zomaar gedaan.’ Hij gebaarde met zijn vork naar de kleverige massa. ‘Ik wil met je praten.’

Ik legde mijn boek weg; de band was dusdanig aan gort dat het meteen plat op de tafel in elkaar zakte. ‘Dat had je toch ook gewoon kunnen vragen.’

Hij knikte en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Tja. Ik zal het onthouden voor een volgende keer. Ik dacht dat ik je kon vermurwen door je het eten uit handen te nemen.’

Ik lachte. ‘Het heeft gewerkt, hoor. Ik ben helemaal murw gebeukt door die spaghetti van je. Wat wil je van me, pap?’

‘Nou, het gaat over Jacob.’

Ik voelde mijn gezicht verstrakken. ‘Wat is er met hem?’ vroeg ik met op elkaar geklemde lippen.

‘Rustig maar, Bells. Ik weet dat je nog steeds boos bent omdat hij je verraden heeft, maar hij deed wat hem het beste leek. Hij voelde zich verantwoordelijk.’

‘Verantwoordelijk,’ herhaalde ik bijtend terwijl ik met mijn ogen rolde. ‘Ja hoor. Maar goed, wat is er met Jacob?’

De achteloze vraag zong rond in mijn hoofd, allesbehalve onbeduidend. *Wat is er met Jacob?* Wat moest ik met hem aan? Mijn voormalig beste vriend die nu mijn... mijn wat? Mijn vijand was? Ik kromp in elkaar.

Charlies gezicht stond plotseling behoedzaam. ‘Je moet niet boos op me worden.’

‘Boos?’

‘Nou ja, het gaat ook over Edward.’

Mijn ogen werden spleetjes.

Charlies stem werd korzelig. ‘Hij mag hier toch naar binnen, of niet soms?’

‘Dat is zo,’ gaf ik toe. ‘Heel even, telkens. Misschien zou je mij zo af en toe ook heel even naar búiten kunnen laten gaan,’ ging ik verder – dat was een grapje, want ik wist dat ik de rest van het schooljaar huisarrest had. ‘Ik heb me best goed gedragen de laatste tijd.’

‘Nou, dat is eigenlijk wel waar ik heen wilde...’ En toen verscheen er een onverwachte grijns op Charlies gezicht die zijn ogen liet rimpelen – heel even zag hij er twintig jaar jonger uit.

Ergens zag ik mogelijkheden doorschemeren in die grijns, maar ik ging langzaam te werk. ‘Ik snap het niet, pap. Hebben we het nou over Jacob, over Edward, of over mijn huisarrest?’

Daar was de grijns weer. ‘Een beetje over alledrie.’

‘En wat heeft dat allemaal met elkaar te maken?’ vroeg ik op mijn hoede.

‘Goed dan.’ Hij zuchtte en stak zijn handen in de lucht alsof hij zich overgaf. ‘Ik denk dat je misschien een voorwaardelijke vrijlating verdient wegens goed gedrag. Voor een puber zeur je opvallend weinig.’

Mijn stem en wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Echt? Ben ik vrij?’

Waar kwam dit nou opeens vandaan? Ik was er van overtuigd geweest dat ik huisarrest zou hebben tot ik daadwerkelijk uit huis zou gaan, en Edward had geen enkele verandering in Charlies gedachten opgevangen...

Charlie stak zijn vinger op. ‘Onder voorwaarde.’

Mijn enthousiasme ebde weg. ‘Geweldig,’ gromde ik.

‘Bella, dit is meer een verzoek dan een eis, goed? Je bent vrij. Maar ik hoop dat je je vrijheid... verstandig benut.’

‘Wat houdt dat in?’

Hij zuchtte weer. ‘Ik weet dat jij graag al je tijd met Edward doorbrengt...’

‘Ook met Alice, hoor,’ wierp ik tegen. Edwards zus had geen opgelegde bezoeken en kwam en ging wanneer ze wilde. Charlie was als was in haar bekwame handen.

‘Dat is waar,’ zei hij. ‘Maar je hebt nog meer vrienden dan de Cullens, Bella. Of die hād je in elk geval.’

We keken elkaar een tijd aan.

‘Wanneer heb je Angela Weber voor het laatst gesproken?’ wierp hij me voor de voeten.

‘Vrijdag in de grote pauze,’ antwoordde ik meteen.

Voor Edwards terugkomst waren mijn schoolvrienden in twee groepen uiteengevallen. Ik dacht graag aan die groepen als *goed* versus *kwaad*. *Wij* en *zij* werkte ook goed. De goeien, dat waren Angela, haar vaste vriend Ben Cheney en Mike Newton – die drie hadden me allemaal zeer grootmoedig vergeven voor mijn gekte toen Edward weg was. Lauren Mallory was de kwade spil van de *zij*-kant, en bijna alle anderen, waaronder mijn eerste vriendin in Forks, Jessica Stanley, leken maar al te graag in haar anti-Bellacampagne mee te gaan.

Nu Edward terug was op school, was de scheidslijn alleen nog maar duidelijker geworden.

Edwards terugkeer had zijn tol geëist in mijn vriendschap met Mike, maar Angela’s trouw was onwankelbaar, en Ben volgde haar voorbeeld. Ondanks de instinctieve afkeer die de meeste mensen voelden bij de Cullens, zat Angela elke dag plichtsgetrouw naast Alice in de grote pauze. Na een paar weken leek ze zich daar zelfs op haar gemak te voelen. Het was moeilijk om niet gecharmeerd te zijn van de Cullens, als je ze eenmaal de kans had gegeven om je te charmeren.

‘Buiten schooltijd?’ Charlie riep me weer bij de les.

‘Ik heb níemand buiten schooltijd gezien, pap. Huisarrest, weet je nog? En Angela heeft ook een vriend. Ze is altijd bij Ben. Als ik écht vrij ben,’ zei ik er met de nodige scepsis achteraan, ‘kunnen we misschien doubledaten.’

‘Goed dan. Maar dan nog...’ Hij aarzelde. ‘Jij en Jake waren onafscheidelijk, en nu...’

Ik kapte hem af. ‘Kom nou eens ter zake, pap. Wat is je voorwaarde precies?’

‘Ik vind niet dat je al je andere vrienden moet laten vallen voor je vriendje, Bella,’ zei hij op strenge toon. ‘Het is niet netjes, en volgens mij zou je leven evenwichtiger zijn als je andere mensen er ook bij betrokken hield. Wat er afgelopen september gebeurd is...’

Ik kromp ineem.

‘Nou,’ zei hij verdedigend. ‘Als je naast Edward Cullen ook nog een leven had gehad, was het misschien niet zo gegaan.’

‘Dan was het precies zo gegaan,’ mompelde ik.

‘Misschien wel, misschien ook niet.’

‘Je voorwaarde?’ hielp ik hem herinneren.

‘Ik wil dat je je nieuwe vrijheid gebruikt om je andere vrienden ook eens op te zoeken. Hou het in evenwicht.’

Ik knikte langzaam. ‘Evenwicht is goed. Moet ik nog specifieke tijden aanhouden van je?’

Hij trok een gezicht, maar schudde zijn hoofd. ‘Ik wil dit niet al te ingewikkeld maken. Als je je vrienden maar niet vergeet...’

Het was een dilemma waar ik al langer mee worstelde. Mijn vrienden. Mensen die ik, voor hun eigen veiligheid, na mijn eindexamen nooit meer zou kunnen zien.

Dus wat moest ik doen? Tijd met ze doorbrengen nu het nog kon? Of me nu vast afzonderen zodat het geleidelijker zou gaan? Ik schrok terug voor die tweede mogelijkheid.

‘...en dan met name Jacob,’ voegde Charlie eraan toe voor ik er dieper over kon nadenken.

Een nog groter dilemma dan het eerste. Het duurde even voordat ik de juiste woorden had gevonden. ‘Jacob wordt misschien... moeilijk.’

‘De Blacks zijn bijna familie, Bella,’ zei hij weer streng en vaderlijk. ‘En Jacob is een heel, héél goede vriend voor je geweest.’

‘Dat weet ik.’

‘Mis je hem dan helemaal niet?’ vroeg Charlie gefrustreerd.

20 Er zat plotseling een brok in mijn keel, en ik moest hem twee keer schrapen voordat ik antwoord gaf. ‘Ja, ik mis hem,’ gaf ik met gebogen hoofd toe. ‘Ik mis hem heel erg.’

‘Waarom is het dan moeilijk?’

Dat kon ik niet uitleggen. Het was tegen de regels voor gewone mensen

– ménselijke mensen zoals ik en Charlie – om iets te weten van de geheime wereld vol mythes en monsters die in het geniep om ons heen bestond. Ik wist alles van die wereld – met als gevolg dat ik nu zwaar in de problemen zat. Ik was niet van plan om Charlie diezelfde problemen te bezorgen.

‘Ik heb... een verschil van mening met Jacob,’ zei ik langzaam. ‘Over dat vriendschapsidee, bedoel ik. Vriendschap lijkt niet altijd genoeg te zijn voor Jake.’ Ik wrong mijn smoes uit details die waar, maar onbeduidend waren, en verbleekten naast het feit dat Jacobs weerwolvenroedel Edwards vampierfamilie hartgrondig haatte – en mij daarom ook, aangezien ik vast van plan was om me bij die familie te voegen. Het was niet iets waar we met briefjes uit konden komen, en hij nam niet op als ik belde. Maar mijn plan om dit persoonlijk met de weerwolf te bespreken was bij de vampiers absoluut niet in goede aarde gevallen.

‘Kan Edward niet tegen een beetje gezonde concurrentie?’ Charlies stem klonk nu sarcastisch.

Ik wierp hem een donkere blik toe. ‘Hij heeft geen concurrentie.’

‘Je kwetst Jacob door hem zo te negeren. Hij is liever alleen maar vrienden dan helemaal niets.’

O, dus nu negeerde ik hém?

‘Ik weet vrij zeker dat Jacob helemaal geen vrienden wil zijn.’ De woorden brandden in mijn mond. ‘Hoe kom je daar eigenlijk bij?’

Charlie keek opgelaten. ‘Het zou kunnen dat Billy en ik het er vandaag over gehad hebben...’

‘Jij en Billy roddelen als ouwe wijven,’ klaagde ik, terwijl ik woest met mijn vork in de gestolde spaghetti op mijn bord prikte.

‘Billy maakt zich zorgen om Jacob,’ zei Charlie. ‘Jake heeft het heel erg zwaar momenteel... Hij is depressief.’

Ik huiverde, maar hield mijn ogen op de klont pasta gericht.

‘En jij was altijd zo vrolijk als je een dag bij Jacob geweest was,’ zuchtte Charlie.

‘Ik ben nu toch ook vrolijk,’ gromde ik fel.

Het contrast tussen mijn woorden en de manier waarop ik het zei doorbrak de spanning. Charlie barstte in lachen uit, en ik kon niet anders dan meedoen.

‘Goed dan,’ gaf ik toe. ‘Evenwicht.’

‘En Jacob,’ hield hij vol.

‘Ik zal het proberen.’

‘Mooi. Je moet dat evenwicht zien te vinden, Bella. En o ja, er is trouwens post voor je,’ zei Charlie om het onderwerp zonder enige poging tot subtiliteit af te sluiten. ‘Het ligt bij het fornuis.’

Ik bleef zitten; mijn gedachten vlochten zich in kronkels om Jacobs naam. Het was waarschijnlijk toch reclame: ik had gisteren nog een pakketje van mijn moeder gekregen en ik verwachtte niets anders.

Charlie schoof zijn stoel naar achteren en rekte zich uit terwijl hij opstond. Hij liep met zijn bord naar de gootsteen, maar voordat hij de kraan aanzette om het af te spoelen, stond hij even stil om een dikke envelop naar me toe te gooien. De brief gleed over de tafel en kwam met een *tok* tegen mijn elleboog.

‘Eh, dank je wel,’ mompelde ik, verbaasd door zijn opdringerigheid. Toen zag ik de afzender – de brief kwam van de universiteit van Zuidoost-Alaska. ‘Dat is snel. Daar was ik zeker ook weer te laat voor.’

Charlie grinnikte.

Ik draaide de envelop om en keek toen boos naar hem op. ‘Hij is open.’

‘Ik was nieuwsgierig.’

‘Ik ben geschokt, hoofdcommissaris. Dat is een misdrijf.’

‘Ach, lees hem nou maar.’

Ik haalde de brief tevoorschijn, samen met een opgevouwen collegerooster.

‘Gefeliciteerd,’ zei hij voordat ik ook maar iets kon lezen. ‘Je eerste toelating.’

‘Dank je, pap.’

‘We moeten het maar eens over het collegegeld hebben. Ik heb wat geld gespaard...’

‘Ho ho, niks ervan. Ik kom niet aan jouw pensioen, pap. Ik heb mijn spaarrekening voor de universiteit.’ Wat daar nog van over was tenminste – en het was sowieso al niet veel geweest.

Charlie fronste. ‘Sommige universiteiten zijn behoorlijk prijzig, Bells. Ik wil je helpen. Je hoeft echt niet helemaal naar Alaska omdat het daar goedkoper is.’

Het was helemaal niet goedkoper, absoluut niet. Maar het was wél ver weg,

en Juneau had een gemiddelde van 321 bewolkte dagen per jaar. Dat eerste was mijn voorwaarde, het tweede die van Edward.

‘Ik heb genoeg. En trouwens, er zijn allerlei studiebeurzen. Je kunt heel makkelijk een lening krijgen.’ Ik hoopte dat mijn gebluf niet al te doorzichtig was. Ik had me daar nog helemaal niet in verdiept.

‘Dus...’ begon Charlie, en toen kneep hij zijn lippen op elkaar en keek weg.

‘Dus wat?’

‘Niets, ik wilde alleen...’ Hij fronste. ‘Ik vroeg me gewoon af... wat Edward volgend jaar gaat doen.’

‘O.’

‘Nou?’

Ik werd gered door drie korte tikken op de deur. Charlie rolde met zijn ogen en ik sprong overeind.

‘Ik kom eraan!’ riep ik terwijl Charlie iets mompelde dat klonk als ‘Ga weg’. Ik luisterde niet en liep weg om Edward binnen te laten.

Ik rukte – belachelijk gretig – de deur open en daar stond hij, mijn persoonlijke wonder.

De tijd had me niet immuun gemaakt voor de perfectie van zijn gezicht, en ik wist zeker dat ik nooit ook maar iets aan hem als vanzelfsprekend zou beschouwen. Mijn ogen gleden over zijn bleke witte trekken: de harde hoek van zijn kaak, de zachtere ronding van zijn volle lippen die zich nu in een glimlach krulden, de rechte lijn van zijn neus, de scherpe boog van zijn jukbeenderen, de gladde marmeren breedte van zijn voorhoofd, deels verborgen onder een wirwar van door de regen donker geworden bronskleurig haar...

Ik bewaarde zijn ogen tot het laatst, in de wetenschap dat als ik daar in keek, ik hoogstwaarschijnlijk mijn gedachten niet meer op een rijtje zou kunnen houden. Ze waren groot en warm, van glanzend goud en omlijst door een volle rand zwarte wimpers. Als ik in die ogen staarde kreeg ik altijd een heel apart gevoel – alsof mijn botten in sponzen veranderden. Ik werd ook een beetje licht in mijn hoofd, maar dat kon ook zijn omdat ik vergat te ademen. Alweer.

Het was een gezicht waar elk mannelijk fotomodel zijn ziel voor zou geven. En dat zou natuurlijk ook wel eens precies de vraagprijs kunnen zijn: één ziel.

Nee. Dat geloofde ik niet. Ik voelde me al schuldig omdat het even door mijn hoofd was geschoten, en ik was blij – zoals ik wel vaker blij was – dat ik de enige was wier gedachten voor Edward een raadsel waren.

Ik pakte zijn hand en zuchtte toen zijn koude vingers de mijne vonden. Zijn aanraking bracht een bizar gevoel van opluchting met zich mee – alsof ik pijn geleden had en die pijn nu plotseling ophield.

‘Hé.’ Ik glimlachte een beetje om de anticlimax van mijn begroeting.

Hij tilde onze verstrengelde vingers op om met de rug van zijn hand mijn wang te strelen. ‘Hoe was je middag?’

‘Langzaam.’

‘Ook voor mij.’

Hij tilde mijn pols op naar zijn gezicht, terwijl onze handen in elkaar bleven. Zijn ogen gingen dicht terwijl zijn neus langs de huid daar gleeed, en hij glimlachte licht zonder ze open te doen. Hij genoot van het bouquet maar weerstond de wijn, zoals hij het ooit verwoord had.

Ik wist dat de geur van mijn bloed – dat voor hem veel en veel heerlijker rook dan het bloed van ieder ander, echt zoals wijn vergeleken bij water voor een alcoholist – hem daadwerkelijk pijn deed door de brandende dorst die hij opwekte. Maar hij leek er niet meer zo voor terug te schrikken als hij ooit had gedaan. Ik kon me slechts vaag iets voorstellen bij de enorme krachtsinspanning die achter dat simpele gebaar zat.

Het deed me verdriet dat hij zo zijn best moest doen. Ik troostte mezelf met de gedachte dat ik hem binnenkort geen pijn meer zou doen.

Op dat moment hoorde ik dat Charlie eraan kwam; hij stampte hard met zijn voeten om zijn gebruikelijke ongenoegen te uiten over onze gast. Edwards ogen vlogen open en hij liet onze handen zakken, maar bleef de mijne vasthouden.

‘Goedenavond, Charlie.’ Edward was altijd onberispelijk beleefd, ook al verdiende Charlie dat niet.

Charlie gromde iets naar hem en bleef toen met zijn armen over elkaar staan. Hij nam het idee van ouderlijk toezicht wel heel serieus de laatste tijd.

‘Ik heb weer een stel aanmeldingsformulieren bij me,’ zei Edward vervolgens tegen me terwijl hij een stevige, volgepropte envelop omhooghield. Hij had een rol postzegels als een ring om zijn pink zitten.

Ik kreunde. Waren er echt nog universiteiten over waarvoor ik me nog níét